

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 405/2014
07.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ј. 1, због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК бр. 687/12 од 14.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр. 1399/13 од 06.02.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 07.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ј. 1, адвоката Р.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК бр. 687/12 од 14.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр. 1399/13 од 06.02.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7. и члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу ЗК бр. 687/12 од 14.02.2013. године окривљени М.Ј. 1 оглашен је кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ-а, те му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца која се неће извршити уколико окривљени у року од годину дана од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка 26.664,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени М.Ј. 2 са имовинско-правним захтевом упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр. 1399/13 од 06.02.2014. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.Ј. 1 и оштећеног М.Ј. 2 а првостепена пресуда потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Ј. 1, адвокат Р.В., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и то конкретно повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. и 11, те става 2. тачка 1. ЗКП-а с'предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев за заштиту законитости и утврди да је побијаним пресудама повређен закон.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није позвао на седницу већа у смислу одредби члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредби члана 490. ЗКП-а на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а, у односу на првостепену пресуду оценио наводе у захтеву и нашао:

Захтев за заштиту законитости у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. и члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а, (чл. 368. став 1. тачка 5. ЗКП, „Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/2010), тј. да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, бранилац у захтеву наводи да су телесне повреде оштећеног незнатне, те да су као такве могле бити квалификоване као кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ-а за које кривично дело се гоњење предузима по приватној тужби. Истакнути наводи су неосновани јер је оптужним предлогом ОЈТ Прокупље Кт бр. 412/12 од 26.10.2012. године окривљеном стављено на терет а потом и правноснажном пресудом утврђено да је лаку телесну повреду оштећеном нанео „опасним оруђем“ - риљачем, што је обележје кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2 у вези става 1. КЗ-а, на које се у погледу овлашћења за кривично гоњење не примењују одредбе става 4. истог члана тј. да се гоњење предузима по приватној тужби, већ је овлашћени тужилац за гоњење овог кривичног дела, надлежни јавни тужилац.

Наводи захтева за заштиту законитости да је начин повређивања оштећеног утврђен незаконитим доказима и то саслушањем брачног друга оштећеног и сина окривљеног који су ослобођени дужности сведочења у смислу члана 94. ЗКП-а, те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, (члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП „Службени гласник РС“, бр.

58/04 ... 76/2010) такође су оцењени неоснованим. Ово с`тога што чињеница да неко ко је ослобођен од дужности сведочења ипак сведочи, сама по себи а како се то тврди у поднетом захтеву, не представља незаконити доказ, већ се исказ таквог сведока сматра незаконитим доказом само у случају да такав сведок није упозорен да не мора сведочити или да се није изричито одрекао тог права или ако упозорење није убележено у записнику члан 95. став 4. ЗКП-а (тј. члан 99. ЗКП-а који је важио у време сведочења „Службени гласник РС“, бр. 72/09 ... 76/10).

У конкретном случају сведок Ђ.Ј. - син окривљеног је упозорен на своје право да не сведочи, одрекао се тог права и то је убележено у записник, што његов исказ чини законитим доказом на коме се може заснивати судска одлука.

Сведок М.Ђ., супруга оштећеног, који је рођени брат окривљеног, дакле, тазбински сродник окривљеног у другом степену такође је ослобођена дужности сведочења по одредби члана 94. став 1. тачка 2. ЗКП-а (члан 98. став 1. тачка 2. ЗКП-а који се примењивао у време сведочења) а из записника о главном претресу произилази да жели сведочити, но упозорење да није дужна да сведочи и одрицање од тог права нису јасно убележени у записник, што према одредби члана 95. став 4. ЗКП-а значи да се на њеном исказу не може заснивати судска одлука. Захтевом се тврди да је на основу исказа ове сведокиње, дакле незаконитог доказа, утврђен „начин повређивања оштећеног“ и да се у том делу судска одлука заснива на недозвољеном доказу. Међутим, управо у том делу тј. у погледу начина повређивања оштећеног, првостепени суд а што потврђује и другостепени, не прихвата исказ ове сведокиње, налазећи да иста није могла видети начин повређивања оштећеног (страна 4 првостепене пресуде), већ је механизам повређивања оштећеног утврђен исказом самог оштећеног и судско-медицинским вештачењем задобијених повреда (страна 2 и 4 првостепене пресуде).

Дакле, у погледу начина повређивања оштећеног судска одлука не заснива се на исказу ове сведокиње, тј. на доказу на коме се судске одлуке не могу заснивати.

Осим тога, одредбом члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 45/13) прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог Законика не може заснивати, осим ако је, с`обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда. У конкретном случају исказом ове сведокиње, дакле, незаконитим доказом утврђене су чињенице које су претходиле повређивању оштећеног и оне настале након повређивања а које су по утврђењу из правноснажних пресуда у свему сагласне исказу сведока Ђ.Ј., медицинској документацији за оштећеног, судско-медицинском вештачењу и исказу оштећеног, што значи да би и без исказа ове сведокиње, обзиром на друге доказе, очигледно била донета иста пресуда, због чега је Врховни касациони суд наводе захтева за заштиту законитости и у овом делу оценио неоснованим.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости само формално истиче повреду кривичног закона и то одредбе члана 439. тачка 1. ЗКП-а (чл. 369. тачка 1 ЗКП „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/2010) али нити једном речју не опредељује у чему се ова повреда материјално-правне природе састоји. Одредбом члана 484. ЗКП-а прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП-а). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а. Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, како је то наведено у конкретном захтеву, већ је потребно и указивање на то у чему се истакнута повреда састоји. То је у овом случају изостало, због чега је Врховни касациони суд нашао да је у том делу поднети захтев недозвољен.

Коначно, бранилац захтев подноси и због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП-а а због које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а, окривљени преко свог браниоца не може поднети захтев за заштиту законитости, па је и у овом делу поднети захтев недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**